

tive Folkeparti havde præsenteret forud for valget, blev omsat i konkrete initiativer og ført ud i livet.

I løbet af regeringens første 9 måneder er valgløfterne blevet indfriet. Jeg forventer ikke, at oppositionen her i dag vil rose os for den præstation, for hvorfor skulle den dog det? Det er jo ikke oppositionspolitik, vi har gennemført. Tværtimod har vi gennemført alt det, som den gamle SR-regering ikke ville være med til, mens vi sad i opposition. På sundhedsområdet har vi gjort det, hvad den forrige regering sagde ikke kunne lade sig gøre. Vi har indført en reel behandlingsgaranti for alle sygdomme, og vi fandt pengene til det uden skattestigninger.

For Det Konservative Folkeparti har det i årevis været en mærkesag. Vi argumenterede intens, vi kæmpede forhandling efter forhandling under den forrige regering. Men SR-regeringen ville ikke lytte, i alt fald ikke særlig meget. Vælgerne lyttede, og vælgerne gav deres mandat.

Kl. 14.55

På retsområdet har vi skærpet straffene for vold og voldtægt, ja, skærpet reglerne for udgangen fra fængslerne. Vi har sat retsfølelsen i højsædet og lagt fløjlshandskerne på hylden.

Det Konservative Folkeparti har altid stået på ofrenes side, også selv om vi undertiden har stået der alene. Med seriositet, stringens og stædig vedholdenhed har vi år efter år fremsat forslag om mere retfærdige straffe. Men vi talte for døve øren, SR-regeringen ville ikke lytte. Vælgerne lyttede. Og de gav mandat. Nu står lovgivningen også på ofrenes side sammen med Det Konservative Folkeparti.

Det er her, det nye borgerlige Danmark adskiller sig markant fra det gamle socialdemokratiske. Vælgerne vil have den borgerlige vej. Vælgerne vil ikke styres af systemer, vælgerne vil have politikere med ører, der lytter, og øjne, der ser. Med højere og højere røst forlangte befolkningen, at politikerne skred ind over for den helt ukontrollerede, alt for store tilstrømning af asylansøgere. Befolkningen krævede et opgør med kriminelle ansøgere misbrug af et gæstfrit og åbent Danmark. Befolkningen krævede familiesammenføringer bragt under kontrol. Befolkningens velvilje og tålmodighed blev strakt til det yderste. Men befolkningen talte for døve øren; SR-regeringen ville ikke lytte.

Det var jo forstemmende at iagttage både før og under valgkampen, hvordan socialdemokrater og radikale ministre og ordførere forsøgte sig med bortforklaringer og fornægtelser og i sidste

ende ved moraliserende bedreviden i udlændingedebatten. Man ville ikke se, man ville ikke høre.

Vi konservative havde hørt befolkningens belysning. Vi havde set urimelighederne i lovgivningen. Og vi havde varlet, at vi ville have en stram og anstændig lovgivning. Og det kan jo lade sig gøre. Det har vi vist, da vi fik mandatet, som vi fik det den 20. november.

Antallet af asylansøgere er jo allerede i første halvår af 2002 halveret i forhold til samme periode året før. Godkendelsesprocenten er faldet fra over 50 til ca. 30. Opstramningerne virker.

Det har været vigtigt for Det Konservative Folkeparti, at alle ændringer på dette område er foregået i fuld overensstemmelse med vore internationale forpligtelser. Vi står, og vi går på to ben i udlændingedebatten: på den ene side stram og på den anden side anstændig. Og jeg kan kun beklage, at Socialdemokraterne ikke i tide fandt deres egne ben i udlændingsespørgsmålet.

Vi konservative ville gerne have gennemført stramninger med et bredt flertal i Folketinget. Det kunne ikke lade sig gøre. Mest af alt fordi Socialdemokratiet stadig vægrer sig ved at lytte til befolkningen og ikke ved, hvad partiet vil på dette område.

Fra tid til anden kan et politisk parti komme til at stå meget alene med et synspunkt, som jeg allerede har sagt det, og faktisk er det ikke noget, man skal være ked af. Egentlig er det en forpligtelse, for det viser partiets eksistensberettigelse.

Sådan har det indtil for nylig været for Det Konservative Folkeparti på flere områder, som jeg allerede har været inde på det. Jeg kan nævne skatten. For 3 år siden var vi så det første – og det eneste – parti, der talte om, at der er et markant behov for at sænke skatten på arbejde. Vi stod alene, og vi blev sådan hånet lidt, fordi skat var ikke noget, man talte om. Det var noget, man forholdt sig til aktivt, og – ja helst traditionelt i opadgående retning.

Men vi fastholdt vores synspunkt, fordi vi ved, at det er både nødvendigt og ønskværdigt at få skatten på den sidst tjente krone markant ned. Vi har i mange, mange år haft den holdning, at borgerne har krav på at råde over egne penge, og at vi synes, at skattetrykket i Danmark var blevet alt, alt for højt. Det var et holdningsmæssigt synspunkt. Det har vi fortsat.

Men i stadig stigende omfang er det blevet et praktisk spørgsmål. Skatten på arbejde er blevet